

ΚΑΘΑΡΕΒΟΥΣΑ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙΑΡΗ ΑΔΕΡΦΩΜΕΝΕΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Σε μιὰ φιλενάδα και σε μιὰ δχτριισα

Αυτό το απόγιομα της Κυριακής θα γενόντανε μιὰ ποδηλατική κούρσα στο όμορφο κι' άηθοστολι- σμένο χωριό Γαστούρι από συγγενείς, φίλους, γνω- στούς κ' έρωτευμένους. Τά πρόσωπα ήσαν καμμιὰ πενήνταριά. Νιοί, νιές, γυναίκες και άντρες. Φαν- ταστείτε λοιπόν τί προετοιμασίες, τί κουστούμια, τί χτενίσματα, τί χτυποκάρδια και τί έλπίδες.

Είταν τέσσερεις απόγιομα π' όλη ή συντροφική με γέλια, με βοή, με τρεξίματα, με χαμόγελα, με γύρους δοκιμαστικούς και έπιδειχτικούς, με κομπλι- μέντα και ύποκλινίσματα συνκντήθηκε στο μεγάλο δρόμο.

Η παρέλαση και ή πορεία είταν ταχυδρομική, ηλεκτρική, στρατιωτική και σχινοβατική, τά κα- λαμπούρια έπαιρναν κ' έδιναν, οι λεπτές και νόστι- μες ειρωνίες σιροπίζονταν δώ κ' εκεί σά νερατζάν- θια που τ' άρπάζει τό λεπτό άεράκι τό γλυκόπνοο, για να γλυκοκαϊδέψη και στεφανώση ζέπλεκα χρυσά μαλλιά και οι ματιές οι γλυκές και φλεγερές πο- λιορκούσαν κ' έριχναν προμυχώνες και κάστρα, ένω ή χαρά ή ζάστερη ή ή κρυφή και ντροπιασμένη έκεί στη συντροφιά τους βασιλεύε.

Σε λίγο έφτασαν. Όλοι πεταχτοί κατέβηκαν και καθησαν στο φημισμένο καφενείο της «Μπέλ- λας Βιέννας» ζευγάρια, παρέες ή χωριστά. Τότε πλιά άρχισαν οι χαιρετισμοί, τά καλημέρα σας, πώς έχετε; πώς είσθε; τά εύχαριστώ, τά γλυκόλογα και οι σύστασες.

— Θά μου επιτρέψετε, δεσπούνη, να σας πα- ρουσιάσω τήν ζαδέφη μου Φιφή; Έχει τήν καρδιά σας και τά αισθήματά σας. Τρελλαινεται για τάνθη, για τήν ποίηση, για τίς έκδρομές και για κάθε ώραίο. Με τήν αγάπη σας θα γενήτε φίλες ά- χώριστες σαν αδερφές.

— Αναμφιβόλως, εξαδελφέ μοι, αλλά λίαν ύψοις, Δημητράκη μου, τήν Φιφήν σου. Έσφιζαν κ' οι δυο τά χέρια γερά και θερμά μ' ένα χαμόγελο και γλυκομιλώντας τραβήξαν πάρα πέρα.

Αυτή ή σύσταση του εξαδερφου έφτασε να γενή άρχή μις άθώας και παιδικής φιλίας.

Η Μαρίκα με τή Φιφή έγιναν απ' αυτές τίς φιλενάδες που εύτός και γρήγορα, γρήγορα άνοίγουν τήν καρδιά τους, σαν τά γιοφύλια που άνυπόμονα προσμένουν μιάν άχτίδα της χαραυγής για ν' άνοι- ζουν τό μυρωδάτο στόμα τους και ευωδιασμένα μι- λήσουν σε κάθε άνθό.

Μέρες πέρασαν κι' όλος ό κόσμος μιλούσε για αυτή τή φιλία της Φιφής και της Μαρίκας. Είταν άχώριστες. Στόν περίπατο, στο θέατρο, στο λου- τρώ, στις έκδρομές όλοϋθε, μαζί αδερφωμένες ήσαν. Καθίνας τίς καμάρωνε και καθμιὰ τίς ζήλευε. Κι' αυτές ήσαν εύτυχιμένες και χαρούμενες, γιατί μπορούσε ή μιὰ της άλλης να της μιλήση εμπιστευ- τικά, να της άνοίξη τήν καρδιά της, να της πη τά μυστικά της και τά μυστήριά της.

Τέτιες αδερφικές φιλίες έχουν πάντα παρηγοριά στις νιές τίς ευαίσθητες και αδύνατες, που πότε ένθουσιάζονται και πότε καρδιοχτυπούν ή κλαίνε στο μικρότατο του βίου των συγγιφιασμα. Σιγά, σιγά μιὰ μέρα τόσο και των δυο ή καρδιά άνοιξε, που μιλήσαν για τόν έρωτ τους πόθο, τόν έρωτα. Φαν- ταστείτε τί χαρά!

Η μέρα αυτή είταν άνοιξιάντικη. Όλα ζεστά, όλα άνθησιμένα, χαρούμενα κι' άθώα περνούσαν τρελ- λά και χαιρετούσαν άξέγνοιαστα τή νιότη του χρό- νου. Κάθε μελωδία των πουλιών, κάθε τρεμουλια- σμα των δέντρων, κάθε πνοή του άγέρα έφερε μιὰ άκατανόητη άνατριχίλα στο κορμί τό παθιασμένο, στο αδύνατο κορμί, που μιὰ φορά σαν ζάννιζε και είδε τό Φώς έζήτησε κ' έφώναξε ένα Θεό με παρη- γοριά κ' έλπίδα.

Περπατώντας κ' οι δυο από τό χέρι χανόντανε μέσα στο δάσος, στις μυρσίνες, στη χλόη, στις δά- φνες και στα χλωμά γιοφύλια, ένω ή ματιά τους ταπεινή κ' εύχαριστημένη έχόρταινε από κάθε χρώ- μα κι' άνθό, γλυκομαρτυρώντας τό ροδαλό στομα- τάκι τους τόσο και τόσο. Τί εύλογημένη μέρα είταν εκείνη. Η Χάρη και ή Αγάπη όλοϋθε έλαμ- παν και ό Έρωτας μαζί τους ό παναγνος και πα- ναιώνιος, ό παιγνιδιάρης Έρωτας άλύπητα με τά βέλη του χτυπούσε τίς καρδιές, όσο να βγάλουν αίμα...

— Είπέ τον λοιπόν, είπέ τον. Της είπε σιγαλά και με κάποιο πείσμα ή Φιφή.

— Μά επί τέλους θα σου τόν μολογήσω, άφού

τόσο τό ζητῆς. Αλήθεια, δεν πρέπει τίποτα να σου κρύψω, κρού πλιά γινηκάμε αδερφές κι' άχώ- ριστες. Αυτός που μου βασανίζει τήν καρδιά με μιὰ άτέλειωτη μαγεία, αυτός που μ' έχει σκλάβο και κυρά του είναι: ό Άλεξάντρος, ό αδερφός του...

— Γεωργίου ίσως;

— Ναί, ναί, αυτός. Είπε ή Μαρίκα με κά- πιο ένθουσιασμό και κρατώντας τήν καρδιά της.

— Ό ύψίστη χαρά, ό όλα εύτυχία εύτυχιών! έφώναξε ένθουσιασμένη και, σαν τρελλή ή Φιφή, σφίγγοντας στήν άγκαλιά τή Μαρίκα.

Λίγες στιγμές έμειναν έτσι, κ' έπειτα καθι- σμένες κ' οι δυο στη μαλακή χλόη άρχισαν να σι- γομιλούνε, σά να ροδόντανε μήπως κανείς τους έρ- πάζη τά μυστικά τους, τήν εύτυχία τους. Και τέ- τοια εύτυχία, που ν' άγαπούν κ' οι δυο, δύο αδερφούς.

Όρες πέρασαν έτσι κρυφομιλώντας και κρού είπαν τόσα και τόσα, που μπορεί να πούν δυο έρω- τεμένες φιλενάδες π' άγαπούν δυο όμορφα κι' εύγε- νικά αδερφάκια, σηκώθηκαν χαρούμενες, ελεύτερες, πεταχτές, παιγνιδιάρες για να χαιρετήσουν, έτσι εύτυχιμένες, τή φύση και μπρός στο βωμό της να κάμουν κάποια δέηση και μυστική προσευχή απ' αυ- τές που ψιθυρίζουν κάποτε θερμά, τρεμουλιαστά, χείλια έρωτευμένων.

— Δεν δύναμαι να σοί έκφρασθώ, προσφιλής μοι Μαρίκα — έλεγε ή Φιφή — ύπαιον έρωτ πόθο και ποίαν συνέπαρση αισθάνεται ή καρδιά μου εν τῆ περιβαλλούση τάξη της φύσεως μαγεία. Η άρωματώδης άτμόσφαιρα και ή γεύσεσσα κύρα με ηλεκτρίζουσι και μ' άνυψούσιν εις όνειρώδη πε- ρέοντα έπη και εις θέτους παραλογισμούς διά τό ιδανικόν μοι αυτό όν, όπερ όνομαζεται Γεώργιος.

— Χρυσή μου Φιφή. Κ' εγώ στήν καρδιά μου αυτή τή στιγμή αισθάνομαι κάτι θείο και ούράνιο. Τήν καρδιά μου σφίγγει μιὰ θερμη και μιὰ μαγεία που μιὰ φωνή μυστική κι' άπόκρυφη μου λέει, άγά- παε, άγάπα. Κι' αυτή ή παρθενική φύση μου γε- λάζει τόσο παρηγορητικά, σά να μουλεγε «άγάπαε, γιατί τά χρόνια περνούνε και πάνε χωρίς γυρισμό».

— Παρόλθον τρείς μήνες, άφ' ής έσχισθήην μετά του Γεωργίου μοι. Τρείς μήνες δι' έμέ ύπήρ- ζαν εις αϊών βασάνων και άπολαύσεων. Μέχρι: σύ άρξονται αι ψυχαι άφοτέρων να συνδιαλέγονται διά της γλώττης των έρωτύλων, εγώ ή δίστηνος γινώσκω τί ύπέστην και ή πάλλουσα ως έκκερμές ώρολογίου καρδιά μου.

μου σφυροκοπάει τίς ζιμωτές πρόκες στα στήθια μου, και χορταίνουν τά μάτια μου νύχτα. Άνοίγω τά χείλια, που ξερολογώνε και ή πνοή μου φρύγει τό λάρυγγα.

Έσηκώθηκα από σιμά σου, σαν άκρουμαστικα καλά πρώτα να ιδώ που βρίσκεται. Μου φάνηκε πώς μου φώναζε. Έστειρα έπιασα πάλε τό χέρι σου, κι' απε άπίθωσα τά δάχτυλά μου στα μάτια σου. Τά βλέφαρά σου έπαιζανε σαν τά φτερά λαβωμένης πεταλούδας. Σου μιλήσα σιγά. Αντρέα, Αντρέα! Ούτε φωνή ούτε άκρόαση. Θέ μου, πρέπει να φύγω, πρέπει να πέσω μπρούμητα, να περπατήσω με τίς άπαλμαξες, να φτάσω ζαγλ στην κάμαρά μου άφι- νοντας σε μονάχο έκεί. Κι' ωστόσο έπρεπε. Παίρνω φόρα για να τ' άποφασίσω, και οι άρμοί μου ήτανε λυμένοι, και μου φάνηκε πώς έσύ με κράτη-ες από τό φουστάνι, και πώς μου είπες σαν με τή φωνή του πατέρα.—Πού πῆς;

Και μεμιάς ή πόρτα άνοίγει, άνοίγει με τό φώς, και φαίνεται ή παρουσία του, μιὰ δεύτερη παρουσία για μένα, που ή κρίση έπεφτε άπάνωθές μου, και βάραινε, πόσο με βάραινε.

Βάδιζε προς τά μῆς χωρίς να δείχνη πώς μῆς είδε, και σαν να τό ξερε πώς έτσι θῆμαστε από πρίν. Έσύ βυθίστηκες σε παραλόγισμα, που δεν ξε-

χωρίζα παρα πνοές από τά λόγια σου, και κείνος έστάθηκε πάνουθές μας, και γυρίζοντας προς τό τρα- πέζι, άπίθωσε έκεί τό φανάρι του, και κοιτάζοντας πάντα τό φώς του άρχίνησε να λήη, σιγανά-σιγανά — Έρχομαι από τήν άκρογαλιά. Έτούτο τό φώς με φάνταζε άπόψε, και καθως κινώμουνα κατά τους βράχους, που σηκώνονταν: πελώριοι και ζιμωτοί μέσα στη νύχτα, ή λάμψη τους έκοβε σαν μιὰ για- λιστερή λάμα, σαν άκονισμένη λάμα, τά κύματα... Τά κύματα που έρχόνταν βουίζοντας με σάλαγο από τή Μπαρμπαριά, και χύμιζαν να μου τό σβύ- σουνε... Τάχα γιατί να μου τό σβύσουνε, έμένα του κραδακούρη, που άγκάλιασα τά στήθια τους τόσες βολές... Έτσι με λούσανε μονάχα οι ψυχρές τους, σαν να με ραντίζανε στη νύχτα οι νεκίδες του νε- ρου... Καί χαιρόμουνα, μα τό ναί, γιατί έτσι δρο- σερός σιαρφαλώνα στον άγέρα, ανέβαινα, όλο κι' ανέβαινα στην κορφή από τά κύματα... Έτσι μου φαινότανε, κ' είδες σάμπως θέλουμε να πετάξουμε μῆς φαίνεται, και σάμπως πετάμε... Τό ίδιο και στ' όνειρό μου πάντα και τώρα βλέπω πώς ότι πε- τώω.. Σηκώνομαι, σηκώνομαι: άλαφρύνω, και βυ- θίζομαι: πάλε, και πλέχοντας σαν σε άθέρα από πετούμενα, λέου, πώς θάγκαλιάσω, λέου πώς κάτι θάνταμώσω ναγκαλιάσω... Έστειρα πάλε ζανακα-

τεβαίνω, λίγο λοζῆ, λίγο σαν του φτερού τό τιμόνι γυρίζω, δηλαδή τήν ούρα, λέμε... Έτούτα τά στή- θια — και χτυπούσε τά στήθια του δυνατά — κάτι λένε τότες θαρρώ στον άγέρα, κάτι μονάχα τους φουσκώνοντας στ' άνοιχτό ποτάμι από τόν άγέρα, παίζουνε μέσα μιὰ μουσική βουίστή, σαν μιάν εκ- κλησία που αντίβουίζει τή λειτουργία... Και τούτα μου τά χέρια άδράχνουνε, δεν πιάνουνε, αδράχνουνε κάποιες άλυσίδες στα ψηλά, κάποιες άλυσίδες με χαλκάδες και τίς σφεντονίζουνε πέρα-δωθε στον ά- γέρα... Και οι άλυσίδες μου φανταζουνε πώς ποτές δεν έχουνε άγκυρες δεμένες, παρα στις άκρες, πώς να τό μολογήτω, κάτι μελίσινα, κάτι μπουλούκια από άνθωπάκια, κείνα τ' άνθωπάκια που είναι: σαν έφταμνήτικα... Και τά σαλεύω πέρα δώθε: στη νύχτα για να τά σκιαζω, ή παίνοω και τούς χύνω στα μάτια μιὰ χρυσιά φως και στεβαίνουναται, τάν από χρυσές σπίνες φως, σαν χρυσάφι που δε μαζώνεται, τάχα μου, παρα γώ τό αδράχνω, έτσι πετώντας στα μεσούρανα...

Τότες έγέλασε, και τότες παίνοοντας τό φώς του φαναριού τό σκασε στον τσίγο, τό θρηψάλιασε.

— Χάσου και σύ λοιπόν, χάσου από τά μάτια μου! Δε σε χρειάστηκε ποτές μου... Έλα σιμά μου Θεανώ, έλα παιδάκι σιμά μου, και γονάτισε, και

— Φιφή μου. Ἡ ἀγάπη ἔχει βόσωνα καὶ πικρίες πολλές. Ἐνα χαμόγελό της εἶναι χαμόγελο ἀγγέλων. Μιά πνοή της εἶναι αἰώνια χαρά. Πόσες φορές στὸ παραθυράκι τῆς κάμαράς μου προσμένοντας τὸν Ἀλέξανδρο ἔγυσα δάκρυα θερμά, δάκρυα πόνου καὶ στενοχωρίας πού δὲν τὸν ξαναγνώριζα. Ἡ καρδιά μου τότε χτυποῦσε σιγαλά, βιαστικά, ἀδύνατα καὶ μιὰ ἀνατριχίλα καὶ θέρμη ἔδερνε τὸ κορμί μου πού δὲν ἔβλεπα τὴ μορφή του καὶ δὲν ἔξάνοιγα ἕνα ψιθύρισμα καὶ μιὰ ματιά...

Πιασμένες ἀπὸ τὸ χέρι καὶ οἱ δύο προχωροῦσαν βαθυὰ στὸ δάσος, ἐνῶ ὀλόγυρά τους τὰ πουλιά ἔπαιζαν καὶ κελαδοῦσαν, τὰ μελίσιμα βουίζαν, τ' ἄνηγα γελοῦσαν καὶ μυροβολοῦσαν.

— Ἴδὲ φιλιτάτη μοι, τὸν τόπητα τοῦτόν τῶν ἀνθέων, ὅστις παλινδοῦται ὡς ἡ κυματώδης θάλασσα καὶ πάλ्लεται ὡς στήθος φιλοστόργου μητρὸς ἐν τῇ μητρικῇ τοῦ πάθους στοργῇ. Ἴδὲ καὶ ἀπωτέρω ἐστὶ τὴν ἀκρόρειαν τοῦδε τοῦ ὄρους, ἥτις προβάλλει ὡς κεφαλή Μεδούσης ἐν τῷ μίσει τῶν ἀπορρώγων βράχων. Ἴδου καὶ αἴξ τις, ἥτις σκιρτᾷ ὡς παράφρων παρασύρουσα πρὸς τὴν βοσκὴν ἐξ ἀθῶα ἐρίφια. Ἀκρασθητι, Μαρίκα μου, καὶ τὸν αὐλὸν τῆς βουκόλου ἐκείνης, ὅστις ἐκβάλλει παρατόνους φθόγγους, ὡσεὶ ἀδημονούσης ψυχῆς. Ὡ, ποῖον θεσπέσιον γόητρον ἐκπαύλου ὠριότητος τῆς παντοδυναμίας τοῦ Πλάστου. Ὡ πόσον εὐδαίμων θὰ εἴμην ἡ τλήμων ἐάν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Γεωργίου μοι ἀπύχῃ ὁ αὐτὸς ἱερός παλμός, οἷος καὶ ἐν τῇ ἐμῇ!

— Δὲ θὰ τὸ πιστέψης, Φιφή μου, πού ἡ σημερινὴ ἐκδρομὴ μας μοῦ ξαναφέρει στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδίᾳ μιὰ ἐνθύμηση μεγάλῃς εὐτυχίας... Οὐμᾶμαι πῶς μιὰν ἀγούλα εἶχα βγῆ στὸ φράχτη τοῦ κήπου μας γιὰ νὰ μᾶσω βατόμουρα. Εἶταν οἱ ἀρχές πού γνωρίστηκα μὲ τὸν Ἀλέξανδρο. Ἡ οἰκογενειακὴ μας φίλια μᾶς ἔδινε τόλμη νὰ μιλοῦμε ἀθῶα καὶ ξάστερα. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ περνοῦσε κείνος ἀπὸ σιμὰ μου. Σάν ἄκουσα τὸ βῆμα του νῆρχεται, σάν αἰστανθῆκα τὴν πνοή του, μιὰ ἀνατριχίλα ἔλουσε τὸ κορμί μου καὶ σάν τὸ μωρὸ θέλησα νὰ κρυφθῶ στὸν κέρφο μάννας. Μ' ἐκούταξε αὐτὸς καὶ χαμογελῶντας μοῦπε: — Πρόσεξε μὴ σὲ κεντήσῃ ἀγκάθι. — Κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σὰ νὰ ἤθελα κάποιος βάρος νὰ βγάλω, σὰ μιὰ στενοχωρία, τοῦ ψιθύρισα, μὲ μιὰ φυσικὴ ὁρμή — Ἡ ἀγάπη σου ἀλήθεια μεῦ κέντησε πικρὰ τὴν καρδίᾳ, σάν ἀγκάθι. — καὶ σάν δειλὸ καὶ ξαφισμένον πουλί ἔτρεξα καὶ κρύφτηκα

στὰ δέντρα τοῦ κήπου. Τὴν ἄλλη μέρα περπατῶντας στὴς πρασιναδες τοῦ κήπου μας ξάνοιξα στὴ ρίζα μιανῆς τρανταφυλλιάς ἕνα εὐωδιασμένο γραμματάκι. Εὐτὺς κατάλαβα πῶς εἶταν ἐκείνου. Μὲ τρεμουλιαστὰ χέρια ἔσκυψα καὶ τὸ πῆρα κοιτώντας δεξιά, ζερβιά σάν κλέφτης. Ἐνα βόμβο τότε ἔκουσα σταυτιά μου καὶ μιὰ νέκρα αἰστανθῆκα ὀλόγυρά μου. Μοῦ φάνηκε ποῦμον μονάχη σ' ἕνα ἔρημο, ἀπέραντο τόπο. Μοῦ φάνηκε πῶς ὁ ξάστερος οὐρανὸς ἐχλώμιασε, πῶς τὰ πουλιά ἐσώπασαν καὶ ὅλη ἡ φύση νέκρωσε γιὰ τὸν ἔρωτά μου. Κουρασμένη κἀθησα κάτω ἀπὸ τὴν ἀμυγδαλιὰ, κι' ἀφοῦ τὸ φίλησα προσπᾶθησα νὰ τ' ἀνοίξω. Σιγά, σιγά καὶ τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση τ' ἀνοίξα κι' ἀνοίγοντάς το αἰστανθῆκα νὰ μὲ ταμποῦν ὀλοῦθε ἀγκάθι: Ἐπικσα τὴν καρδίᾳ μου πού μοῦ χτυποῦσε βαρυὰ καὶ με δακρυσιμένα μάτια προσπᾶθησα νὰ τὸ διαβάσω. Τὸ διαβάσα, τὸ ξαναδιάβασα, τὸ φύλαξα στὰ στήθη μου, τὸ ξανάβγαλα, τὸ ξαναφίλησα καὶ φτιάνοντάς το φυλαχτὸ τῶσχα σιμὰ στὴν καρδίᾳ μου. Νὰ ἐδῶ εἶναι τὸ πρῶτον γράμμα του. Εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ τὸ δείξω. Τὸ ξέρω ἀπ' ἔξω καθὼς κ' ἕνα πρᾶγουδάκι πού μοῦχει στὸ τέλος.

— Μαρίκα μου, εὐδαίμων καὶ πανευδαίμων. Τρελλαινομαί δια τὴν εὐτυχία σου, διότι αὐτὴ εἶναι πανομοιότυπον τῆς ἐμῆς. Ἴδου θέσον καὶ σὺ ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὴν χειρὰ σου καὶ θὰ αἰστανθῆς ἐν αὐτῇ τι.

— Φιφή μου, ἀλήθεια. Βλέπω καὶ αἰστανομαί σάν κάτι βάρος νᾶχης.

— Ναι, φιλιτάτη. Ἡ καρδίᾳ μου φέρει βαρύτερον φορτίον, μιὰν ἐπιστολήν.

— Ἐπιστολήν! Γράμμα! Ἄ! βέβαια χωρὶς ἄλλο θὰ εἶναι τοῦ Γεωργίου σου.

— Ναι, τοῦ προσφιλοῦς μοι καὶ ἐρωτύλου Γεωργίου μοι. Ἄλλ' ἴδου, ἐγὼ δὲν εἶμι ἐγώστρια διὰ νὰ σοῦ ἀποκλύψω ταύτην, λάβε καὶ ἀνάγνωθι αὐτὴν διὰ νὰ ἴδῃς τὰ ἱστορικά καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ ἐρώοντος με.

— Νὰ διαβάσω λοιπὸν τὸ γράμμα τοῦτο;

— Βεβαίως καὶ ἐλευθέρως.

— Ὡ εὐχαριστῶ. Ἄς δοῦμε λοιπὸν, εὐτυχισμένη μου τί σοῦ γράφει ὁ Γεωργάκης σου.

Δεσποσύνη

Ἄδυνατῶ δια τῆς γραφίδος νὰ σοὶ ἐκφράσω, περιπόθητέ μοι ἀγγελε τὸν πύρινον καὶ διακαῆ ἔρωτα ὃν ἠσθάνθη, ἀφ' ἧς ἐγνώρισα ὑμᾶς, οὐδὲ καὶ

δύναμαι νὰ παρουσιάσω πρὸς τι ἰδεώδες καὶ θεῖον τὴν καλλιέπειαν καὶ ἐκπαύλότητα τῆς ὑμετέρας ψυχῆς. Ὅποιαν λάβαν ἰσχυριστεῖν ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἀξιολάτρευτός μοι, καὶ ποῖον πάθος μοὶ τιτρώσκει αὐτὴν, ἐγὼ ὁ τλήμων γινώσκω. Ἐν μετὰ δὲ μὲν ἐν μόνον βλέμμα σας εἰσὶ δι' ἐμὲ ἡ ὑψίστη τῶν παρηγοριῶν. Πρὸς Θεοῦ, ἄρετε ἐλευθέραν τὴν ὑμετέραν ἀγνήν καρδίαν ν' ἀγαπήσῃ ἐν ἔν ταλαιπωρούμενον, ὅπερ γονυκλιτῶς προσπίπτων πρὸ τῶν σῶν γονάτων αἰτᾷ παρ' ὑμῶν εὐσπλαγγίαν καὶ παρηγορίαν.

Ὁ ἐρῶν σε

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Γ. Γ. Διὰ νὰ ἐνοήσητε, δεσποινίς, τί ὑψίσταμαι καὶ τί πάσχω καὶ ποῖον ἀνίατον τραῦμα ἠνοίχθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀποστέλλω ὑμῖν ἐσωκλειστος ἐν ποιημάτιόν μοι, ὅπερ ἐν στιγμαῖς ὀδύνης καὶ θλίψεως συνέγραψα.

— Τί ὠραία, τί ὠραία, εὐτυχισμένη μου Φιφή. Βλέπω ὅτι ὁ ἐρῶν σε γράφει ποιήματα ὅπως καὶ ὁ ἰδικός μου. Τώρα ἄς διαβάσωμε καὶ τὸ ποίημα.

Τεκμήριον

Ἐκ τῆς καρδίας μου τοῦ βάθους
Φωνὴ ἀπαισία ὡς βρυχηθμός
Θέλει ἐξέλθῃ καὶ μετὰ πάθους
Ἄς σὲ λικνίσῃ μέγας κλυθμός,

Πρὸς τάφον ἀπειλὴς βαδίζω
Μοὶ εἶν' ἀδύνατον νὰ ἐλιπίσω.

Πρὸς κέντρα ἄραγε λακίζω

Ἡ μένω πάντοτε πρὸς τὰ ὄπισθον;

Πάντα ὁ ἐρωτύλος σου!

— Λοιπὸν, τώρα ἐγώστρια—τῆς εἶπε χαμογελῶντας ἡ Φιφή, καὶ κρύβοντας στὸν κέρφο τῆς τὸ γράμμα—δὲν θὰ μοὶ δείξῃς καὶ σὺ τὴν ἐπιστολήν τοῦ ἐρωτύλου σου Ἀλεξάνδρου;

— Ὁχι. Εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ τὴν δείξω, ἀφοῦ τόσο τὴν ἔβαλα στὴν καρδίᾳ μου καὶ στὸ νοῦ, ὥστε χωρὶς ν' ἀφήσω ἕνα γιώτα μπόρει νὰ σοῦ τὴν πῶ ἀπέξω.

— Ἀληθῶς! Ἄρα, σὺ θὰ τὴν ἀπεστήθισες χιλιάκις ἴσως.

— Ὁχι, Φιφή μου, δύο φορές μονάχη. Γιατ εἶταν τόσο ἀπλή, τόσο ξέγνιαστη, τόσο χαριτωμένη, πού καθένας θὰ τὴν ἀποστήθιζε σάν τὴ διάβαζε δύο φορές.

εἰπές μιὰ προσευχή, μιὰ προσευκούλα χαμηλή, σάν ἐσένα ταπεινούλα... Στέκουμαι ὀρθός, ὀλόρθος ἴσο νὰ τὴν ἀποτελειώσης...

Ἐσοῦρθηκα κοντὰ του. Γονάτισα καὶ δὲν ξέρω τί ἀρχίθηκα νὰ λέω, μόνε σάν νὰ μοῦ φαινότανε πῶς τὰ λόγια μου τὰ ξαναλέγεις ἐσὺ, μέσα στὸ βᾶθιό σου τὸ παραλόγιον, κάποιε λόγια πού δὲν τὰ εἶχα ποτέ μου φαντασμένα. πού βγαίνανε σάν νὰ ἦμουν μεθυσιμένη.

— Καλὰ, τώρα... Μιὰ Παναγίτσα μέσα σου, κυρά μου, καὶ νὰ χαρῆς, νὰ ζῆς νὰ χαίρεσαι... Ἐκεὶ πού εἶσαι νὰ βασιλεύῃς, ἐσὺ νὰ βασιλεύῃς, καὶ καμαρωμένη πάντα νὰ κυβερνᾷς καὶ νὰ μὴ κυβερνεῖσαι ποτέ σου... Γιὰ σοχάσου μιὰ μάννα, μιὰ μαννούλα, λέει πού πίθανε... Νὰ μιὰ μαννούλα πού ἔζησε μιὰ ζωούλα, μιὰ καλὴ ζωούλα, σ' ἄφισε, καὶ πέθανε... Τί ἀμάρτια! Καὶ σὺ τί λὲς πῶς ἦταν ἀμάρτια;.. Τόσο τὸ χειρότερον γιὰ μένα, πού ψάχνω πάντα στὸ σκοτάδι νὰ σπῆ μαντέψω, καὶ σὺ φεύγεις, πάντα μοῦ φεύγεις, καὶ μὲ γελᾷς, καὶ μὲ φοβᾷσαι... Ἐτσι πανταίχεις, ἔτσι περφηανεύσαι, ἔτσι τιμωριεῖσαι, καὶ περνᾷς τὸν καιρὸ σου δείχνοντας σὸν ἴδιον μένα πῶς εἶσαι παιδί της... Τυραγνιέμαι πανταίχεις. Χά! χά! Κάτι ἄλλο θὰ θελεις νὰ εἰπῆς, γιὰ στοχάσου... καλότυχον...

Ἐπερπάταγε μέσα στὸ σκοτάδι τώρα. Πού πήγαινε; Θε μου, πού σταμάτησε; Ἀπάνου σου.

— Γιὰ ἔκου, νι μου, καὶ γιὰ μοῦ εἶπε γελοῦντας πάλε δυνατὰ. Αἶ, μὴν κοιμᾶσαι τόσο βαρυὰ... Περίμενε, καὶ θάρρη ἡ ὄρα νὰ κοιμηθῆς βαρύτερα... Γιὰ σήκω, σὶ ἀλήθεια καὶ θὰ γελᾷσης, σήκω κι' ἀνάβω γιὰ χάρη σου καὶ γιὰ καλό σου τὸ φῶς... Ἐλα, ὀμπρός... Μὰ θάθελες καλλίτερα νὰ μ' ἀκούς στὸ σκοτάδι, καὶ νὰ μὴ μὲ βλέπεις, ἔτσι... Ἐτσι γιὰ σου, εἶσαι παληκάρι, μὴ τρέμεις, μὴ σηκώνονται οἱ τρίχες σου, μὴ γουρλώνεις τὰ μάτια σου... Ἡ κόρη ἐσὺ, ἡ κόρη ἐσὺ... Σὲ βλέπω πού λαχταρίζεις νὰ ἴδῃς ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι, μὰ τιμωριεῖσαι, μὰ θάποστᾶσους τὰ μάτια σου κοιτάζοντας... Αἶ, καὶ τί νὰ ἴδῃς, αἶ καὶ τί νὰ ἴδῃτες;.. Ἐτσι νὰ λαχταρῆστε σάν τὸ ψάρι πού βγαίνει ἀπὸ τὰ νερά του, νὰ σπαρταρῆστε στὴν ἀνατριχίλα τοῦ σκοταδιοῦ... Γιὰ νὰ πιστεύετε πῶς εἶναι ἡ νέκρα, καὶ πλειότερον θὰ λυγίστε ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ σκοταδιοῦ, πού τὸ χαίρουμαι... Ἐτσι καὶ μέσα στὸν τάφο... ἀπῆστε νῆρχεται σὲ σὰς τὸ χέρι μου σάν λάμα κοφτερή, καὶ τὸ μάτι μου νὰ σὰς χύνῃ τὴν πίσσα στὰ μάτια... Δὲν ἐνεκρῶθηκα, μὰ ζῶ μὲ τοὺς νεκρούς μου... Γιὰ χαρὰ σας πού νεῖότη κατέχουτε, καὶ ζῆτε στ' ἀλήθεια στὸ φῶς σάν τις φωτισθῶστες...

Γιὰ χαρὰ σου, κοπέλα μου, πού καὶ σὺ θές νὰ σὲ κραζοῦνε στὸ πνευγύρι νὰ ζήσης... Μωρὲ γυναίκα πού τὴ λένε, μωρὲ ζωὴ πού τὴν κάνει κανένας σὲ μένα μέσα... Ἐβγάχνε τώρα στὸ σκοτάδι, κάτι ἀγγιζέ, κάτι πασπάτευε σάν νὰ χαίδευε κάτι. Μέσα στὴ σιγαλιὰ σταμάτησε, μέσα στὴν καρδίᾳ τῆς βουβαμάρας. Καὶ ἀγροίκησε πῶς ἡ ἀπαλάμη του σοῦ χαίδευε τὰ μαλλιά, καὶ πῶς τὰ δάχτυλά του περᾶσανε μέσα στὴς τρίχες σου τὰ κρούσταλλα... Καὶ δὲ μιλάς, καὶ δὲ σαλεύεις παρὰ τὰ βλέφαρα... καὶ γιὰ νὰ ἴδῃς ἡ καρδίᾳ σου, μωρὲ ἡ καρδίᾳ σου παίζει τὸν ταμπούρα... Πεινάει ἡ δόλια σου, ἡ παραδαρμένη σου ἡ καρδίᾳ. κι' ἄθες νὰ ζῆς τιάζε τη, καὶ κοιμίζει τη, καὶ ζύπναγέ τη... Μὴν τὴ βουβαίνεις ὀλότελα, μὰ κέρνα τη τὸ αἷμα σου ἀγάλικ, ἀγάλικ, καὶ δούλευέ τη μὲ χαμὸ ἀπὸ τὰ σένα... Εἶσαι ἕνας σκύλος ἢ ἕνας ἄνθρωπος ἐσὺ;.. μέσα στὸ σκοτάδι ψάχνω γιὰ νὰ τὸ ἴδῃ... Τί μὲ γνοιάζει τί εἶσαι;.. Μακάρι καὶ σκύλος, γιατί κανένας καλὰ καὶ δὲν οὐρλιάζει... Σοῦ καλοπιάνω τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴν οὐρλιάζεις, καὶ σοῦ βουλῶνω τὸ κεφάλι σου μὲ τὰ δάχτυλά μου πού πήξανε σάν τὸ μολύβι, βαρεῖα καὶ κρύα... Νὰ σὲ σφίξω ἔτσι, ὅπως εἶνε τὰ χέρια μου ἀπλωμένα ἀπάνουθε σου θὰ σοῦ τρακίσω ἕνα κόκκαλο, ἕνα γερὸ κόκκαλο, νὰ πονέσης... τί τῶφε-

— Λοιπόν άκουσε τη, Φιφή μου.

Μαρίκα μου,

Θυμάσαι τού κήπου σου τή φράχτη; Θυμάσαι και τ' άγκάθια της; "Αχ τ' άγκάθια τού κήπου σου. Αυτά σήμερα μου κεντούνε τήν καρδιά και μου τήν αίματώνουν άλύπητα.

Πότε μαζί θα βγοῦμε παίζοντας μιάν άνοιξη στον άνοιξιμένο κάμπο για να μάσουμε λουλούδια και να φτιάσουμε παρθενικά άμύρανα στέφανα τής άγάπης μας και τού καημού μας; "Αχ πότε καθισμένος σιμά σου θα γλυκοσθάνομαι όλη τή χάρη τής καρδιάς σου, τήν άγνότη τής ψυχής σου, τού λούλουδο τής όμορφιάς σου; "Αχ πότε κ' οί δυό θα χαθοῦμε στο παναιώνιο τού ήσυχο πέλαγο τής παντοτινής άγάπης και εύτυχίας, που βασιλεύει ή παρθενικά τής ψυχής κ' ή γαλήνη τής σκέψης;

"Αχ, σύ μονάχη τού ζέρεις.

Ο ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΣ ΣΟΥ

— Νά, άκουσε τώρα και τού ποιήμα. Είναι και τούτο άπλο κ' άξέγνιαστο.

Σ' Ήθελένα

"Ηθελα κύκνος να γενῶ
Ν' άρθῶ στο περιγιάλι
Στά μυρισμένα άνάμεσα
Λουλούδια να κουβῶ,
Και σαν διαβαίνεις να πειῶ
Στήν τρυφερή σου άγκάλη,
Νά παίρνω απ' τή χείλη σου
"Ενα φιλή άνοιβῶ.

Και τὰ φτερά ή άγάπη σου
Τ' άδύνατα να βιάση
Που ν' άνεβῶ στα σύγνεφα
Στά βάθη τ' οὐρανοῦ,
Κι' άνόμα πιῶ ψηλότερα
'Εκεί που σώνει ή πλάση
Νά πάγω νάβρω τήν πηγή
Τ' άθάνατου νεροῦ.

Και να σ' τὸ φέρω να τὸ πιῆς
'Αθάνατη να γίνης,
Βασίλισσα πεντάμορφη
'Όσο δὲ βάζει ὁ νοῦς,
Κ' ἐμὲ ὁ τάφος ὡς δεχτή,
Μὰ σὺ πάντα να μένης

Τού κόσμου τὸ προσκύνημα
Σὲ χρόνους μακρυνούς.

*Ένας μικρὸς ποιητὴς

Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ ἥλιος κατακόκκινος ἀρχίζει να κρύβεται στὴ δύση ρήχοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δεντρῶν λίγες χρυσῆς ὑστερῆς ἀχτίνες με τὸ φλίσβισμα τοῦ ἀπαλοῦ ἀγέρα. Τὰ πουλιὰ κουρασμένα ἔπαυαν σιγαλὰ τὰ τραγούδια τους κ' ἡ φύση κουρασμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς σιγῆς σιγὰ ἡσύχαζε φορῶντας τὸ ἀχνόμαυρο μαγνάδι τῆς.

"Ένας σιγαλὸς μονότονος ἦχος σίμαντρο ἀκούεται: τώρα στὴν σιγαλιὰ τοῦ κάμπου, σὰ μιὰ φωνὴ μυστικὰ και οὐράνια ποῦ στα βάρη τῆς ψυχῆς δυνατὰ σοῦ λείει, προσκύνει ἀνθρώπινο πλάσμα τὴν Παναϊώνια 'Αγάπη.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Κέρκυρα 1905
Τρυγητὴς

Κάποιος ταξιδιώτης εἶπε σ' ἕνα λογιώτατο:

— Τὸ ποτάμι συνεπῆρε τὸ χωράφι σου.
Και ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

— Και τί με μέλλει;

Κάποιος λογιώτατος συναπαντήσαντας τὸ γιατρό του τοῦ εἶπε:

— Νὰ με συμπαθῆς ποῦ δὲν ἐρρώστησα.

Κάποιος λογιώτατος, μαθώντας ὅτι ὁ κόρακας ζῆ ἀπάνου ἀπὸ διακόσα χρόνια, ἀγόρασε ἕναν και τὸν ἔθρεψε γιὰ δοκιμὴ.

Μιὰ φορὰ ὁ Μιστριώτης θέλοντας νὰ πιάσῃ ἕνα ποντίκι ποῦ τοῦτρωγε τὰ βιβλία, ἀάγκασε ἕνα κομμάτι κρέας και κάθησε ἀντίκρου του.

Κάποιος λογιώτατος ἰδόντας ἀπάνου σ' ἕνα δέντρο σπουργίτια, ἀροῦ πῆγε κρυφὰ ἀπὸ κάτου ἔπλωσε τὸ σακάκι του και σσιούσε τὸ δέντρο γιὰ νὰ τὰ πιάσῃ.

Κάποιος λογιώτατος ἀγόραζεν ἄλογο, κι ὅταν ἦρθε ἕνας ἄλλος και τὸ κοίταξε στὰ δόντια, ὁ λογιώτατος τοῦ εἶπε:

— Τί τὸ κοιτᾷς στὰ δόντια; κοίταξέ το πῶς τρώει και περπατᾷ.

Κάποιος λογιώτατος θέλοντας νὰ μάθῃ τᾶλογο του νὰ μὴν τρώῃ πολὺ δὲν τοῦδανε ταῖνι. Κι ὅταν τᾶλογο ψόφησε ἀπὸ τὴν πείνα εἶπε:

— Τί δυστυχία! τώρα ποῦμαθε νὰ μὴν τρώῃ τὸ εὐλογημένο πῆγε και ψόφησε.

λος;.. Μὰ τὰ χέρια μου νοιώθε τα σαν τὰ φτερά τού ἀητού να σου σαλπίζουνε στην καρδιά, να σου τρουμπετάρουνε τή δύναμή μου... Και εἶνε σαν τὰ σπαθιά τ' ἀκονισμένα ποῦ σκίζουνε λαβωματιῆς στον ἀθήρα λαμπερός... Μὰ ἐκεῖ δὲ στάει τὸ αίμα παρά στη φέξη τῆς κόψης... Και σὲ σένα ἔτσι θέλω νὰ δρᾶμῃ μέσα σου τὸ χέρι μου, λαβωμένο, ποῦ αὔριο θὰ βρωμᾶς σαν τὸ θρασίμι, πεθαμένος... "Ακουσ με ποῦ σ' τὸ κηρύνω στον αἶωνα κι' ἀμὴν νὰ φωνάξῃς μιὰ και καλή, νὰ ἰδῆς με τὰ μάτια σου τὴν όμορφιά τῆς και νὰ κλείσης τὰ δικά σου σαν πλάκα τάφου... Εἶσαι μεθυσμένος τᾶχα ἀπὸ τὸ κρασί τῆς, τὸ κρασί ποῦ σὲ κερνάει με τὰ χέρια τρεμουλιασμένα στον τρόπο τῆς ἀμαρτίας;.. Εἶσαι λαβωμένος ἀπὸ τὴν ξεμυτερή τῆς σαίτα, και ζαρώνεις ἐδῶ ἀμύλητος; και σφίγγειςαι στην ψυχὴ σου πεδουκλωμένος; Σάν τ' ἄλογο τὸ γέμικο, τὸ σκελεθρωμένο, τηρᾶς τὰ λειβάδια με μάτι βουρκωμένο, τὰ λειβάδια ποῦ ζατρεύει: πηλαλώντας ἡ καμαρωμένη σου;.. Και σταματᾶς ἐδῶ, ἀπραγος και βαλαντωμένος! Τότες καλλιο νὰ ξαφνιαστῆς και νὰ ὀρηθήσῃς, και νὰ ξεφωνήσης βλέποντας πῶς δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν ἰδῆς... Νὰ ἐδῶ στο σκοτάδι κρύβεται, και σαν εἶσαι ἀνθρώπος ἐσὺ ἰδὲς τῆνε και καμάρωσέ τῆνε ἀτόφια, και πάσκισε νὰ κολυμπήσης μέσα στα μάτια τῆς

οὔλος, σαν τὸν ἀητό ποῦ κολυμπᾷ στον οὐρανὸ μέσα... Χά! χά! χά! Τί λέω, τί λέω!.. — "Υστερα σταματώντας, ἔβαλε τὰ δυὸ του δάχτυλα στο στόμα και σφουρίζε μιὰ σφουριζιά, δυὸ σφουριζιῆς, ποῦ ἐκυνηγήθηκαν μέσα στο σπίτι, λυγίζανε σὲ φειδωσιῆς, κι' ἀπὲ δαχτυλίδι πέρασαν μέσα στην καρδιά μου, ἀναμένο, πύρινο τριπύρινο. Σάφνιασμα μέσα στο σκοτάδι, ποῦ λεγα, πῶς ἐχαράχτηκεν ἡ σακισμένη ἀστραπή με τὰ χεῖλια του, βγάνοντας τὸν πύρινον ἀχό, κ' ὕστερα ἐρχότανε τὸ γέλοιο του σαν τὴ βροντή. Κι' ἀπὲ εἶπε:

"Όμορφα ποῦ εἶναι... Εἶσαι ὥστοσο ζωντανός και τὰ χέρια μου σ' εὐλογᾶνε, δὲ σὲ πνίγουνε.. Και μέσα στο βυθὸ τῆς θάλασσας μου σὲ βλέπω... Νά, σὲ βλέπω στο σκοτάδι σαν ἀπὸ κερί καμαμένο, σαν ἀπὸ ἄδολο κερί... Λυώνω ἐνῶ και σὺ τίποτα... Λυώνω στην κατουρήσια μου ζωή... Χά! χά! Κι' ἔχου πάλε, Θεανῶ, νὰ σὲ κρᾶζω, νὰ σὲ πάρω στο χέρι, νὰ σὲ χουφτώσω στην ἀπλαμή μου, ποῦ σὲ λερώνει... Κολασμένα εἶναι τὰ χέρια μου, και ἡ ταπεινοσύνη σου θὰ ψοφίση, ἡ σκυλίσια ταπεινοσύνη σου, στα πόδια μου... Θὰ γείρης τὸ κεφάλι χαϊδεύοντας με... Δὲν τυραγνῶ παρά σὲ θέλω δικιά μου και σὲ συμπαθῶ, τ' ἀκούς; σὲ συμπαθῶ... Αἶ κύρ-Αντρέα, σοῦ τὸ εἶπα νὰ μὴ μοιάσης τοῦ σκυ-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό ἔρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συν-
ταγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στο καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στο βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ, ὁδ. Βου-
δουάνας ἀρ. 1, σιμά στην Τροῦμπα.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΥΤΕ

οἱ Βούργαροι οὔτε ὁ Ἡγεμόνας τους—νὰν τὸ
ξέρετε καλά αὐτό, ὦ Ρωμοῖ! — δὲ θὰ γίνονν
ποτὲ ἠρωες ὑπερέτις, ὅσο κι ἂν τοὺς βρίζει
με τᾶρθρα του τᾶμασιάρετα ὁ Κανελλίδης κ'
οἱ ἄλλοι μεγαλοφαφιάτωρες τοῦ τύπου μας.
Νὰ ποῦ ὁ Ἡγεμόνας τους ταξιδεύει στην Ἐθ-
ρώπη γιὰ νὰ ΜΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙ. Μὲ τέ-
τιον Ἡγεμόνα τί ὑπερέτια μπορεῖ νὰ φτιάξει
κανεῖς;

Ὁ Φερδινάνδος δὲν ταξιδεύει incognito
ταξιδεύει με ὄλο τὸ νταηλίκι του σαν Ἡγεμό-
νας. Δὲν πάει στα καμαρίνια τῆς Ὁπερας και
τοῦ Φολι Μπερζὲ νὰ συχαρεῖ τις τραγουδίστριες
και τις μπαλαρίνες; τραβᾷ ἴσια στα Ἡλύσια
νὰ δεῖ τὸ Δουμπὲ και ν' ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα
του, σ' ἐπίσημο δειπνο, πῶς ὁ λαός του εἶναι
ἀντρέιος. Ὁ Φερδινάνδος λοιπὸν ταξιδεύει
ὄχι γιὰ νὰ διασκεδάσει, μὰ γιὰ νὰ διαφευγῆ
τὸ κράτος του.

Ὁ Καρκαβίτσας στο περασμένο φύλλο

λιού, παρά ἡ καρδιά σου νὰ εἶναι ἀτσάλι... Μὴν τὴ
σκάζεις στην ἀτσάλωπετρα γιατί φωτιῆς σπιθοβολᾷ
και καιεῖ...—Κι' ἔκουσα κάτι ποῦ ἀντήχησε σαν
κουραριῦ πέταμα στο πάτωμα, κ' ὕστερα ἕνα βογγη-
γητὸ ἀνακατωμένο με τὸ γέλοιο του, ἕνα βογγητὸ
πονεμένο. Ὑστερα γέλοιο, γέλοιο κολασμένα, κι'
ἀπὲ πάλε κάτι σαν κλάμα μέσα σὲ ὕπνο, βουβό,
σαν ἀπὸ βραχνᾶ... Θέ μου και Παναγιᾶ μου, εἶπα,
τί ἔκαμες;.. Ζουρλαθήκες;.. Ὡ, ποῦ ἡ κόλκτι νὰ
μᾶς καταπιῆ στ' ἀλήθεια, τονὲ σκότωσες;.

"Ἐτρέξα στον καναπέ, ἔπεσα ἀπάνου ἀνοίγοντας
τὰ χέρια στα σκοτάδια, στον ἄδειον ἡσίο σου,
πασπατέψα χᾶμου, και σέρποντας, ψάχνοντας ἰλό-
γυρα, ἀγγίζοντας στα σκαμνιά και στους τοίχους,
χτυπώντας τὸ κεφάλι. ἔμπωξα τὸ τραπέζι, και σκόν-
ταψα στα πόδια σου. Συφορα μου! Ἀπάνου σου ἡ
ψυχὴ μου ἐγειρε, και σὺ πῆρα στα χέρια τὸ κεφάλι.
Ἡ καρδιά σου χτύπησε κι' ἀνάσαινες πάντα βα-
ρειά. Ἐβαλ'ε τὰ δάχτυλα μου στα μάτια σου: τὰ
βλέφαρά σου ἐπαίζανε πάντα σαν μισοξέψυχη πετα-
λούδα, κοκκαλιασμένη.

— Αντρέα! Αντρέα!.. Ἐῦπνα!.. Αντρέα μου!..

"Υστερα ἀπὸ καιρό. Σοῦ γράφω.